

(המשך מעמוד 7)

שלים ומ-115 פקידיו שרדו רק שמונה. חלקם פוטרו על ידי השר, אחרים: עובדים מקצועיים (מהנדסים אדריכלים), שנוסף על תפקידם הממשלתי עסקו גם בעבודות פרטיות, סרבו לעבור לירושלים, התפטרו. שר הי פנים הקודם, או שלא ידע על כך או שביקר להעלים עין. עובדה היא. כי עבודה ב" משרד התכנון בודאי סייעה למהנדסים אלה בהשגת עבודות פרטיות משתלמות היטב.

כשנקרא השבוע אחד מפקידי משרד הפ" ניס ללשכת השר כדי לקבל את אישורו של רוקח על רשימת הטלפונים הרשמיים ש" נמצאו במעגלותיהם של פקידיו המשרד הופ" תע רוקח גלות כי לארבעים ושניים פקי" דים טלפונים בבתיהם על חשבון הממשלה. פקד על הפקיד: "טלפונים פרטיים יהיו רק למוזכר הכללי, למנהל הכללי, ולי. האחרים רשאים להשיג טלפון על חשבונם הפרטי."

הפקידים אשר לא יכלו להתרגל ליד הבר" זל החושה הגישו לשר את התפטרותם. הפועל המורח, סיעתו של השר הקודם משה שפירא, וסיעתם של כמה מן הפקי" דים שהתפטרו, מיחתה בפני הממשלה על הדרכים הבלתי מקובלות של ישראל רוקח. כנראה שיעול משרדי, עומד בסתירה מוח" לטת למדיניות מפלגתית.

עתונות

משפט השבוע

בכתבת הדור על פעולת הסתננות: "חוצפתם של המסתננים הגיעה לממדים העוברים כל גבול..."

אסונות

השבץ נוצל היטב

משך שנים הפכו אבני הנגף הוצעירות לסלע מחלוקת גדול. היחסים בין חברות האוטובוסים לבין הצבור סימנו את התהום בין שני המחנות. הפקיד, הפועל, עקרת הבית, ניסו תחילה לרטון על סדרי התחבורה הלקויים ועל התנהגות הנהגים, ונכנעו לאחר שנכחו שגם כוחה של הממשלה אינו די כדי לאצק את הקואופרטיבים של התחבורה לשרת את הצבור כהלכה.

החברות, מאידך, החליטו מדי פעם להזריק מנות פיוס לצבור מפרנסו: מבצע אדיבות של דן, כרוזי הסברה של אש"ד. אך הפעמון שצלצל השבוע לחברת אש"ד הוכיח עד כמה כל אלה היו בלתי יעילים. הפעמון השמיע שני צלילים. האחד: אסון, השני: ניצולו

עצבים עלולה בנקל כסיים את המחלה הממ" ארת במתחבוב.

באחד מימי השבוע שעבר, בשעת הצהרים, עמד האוטובוס המיוחד לפלמ"ח—צובה ליוז ממקומו. הוא היה כמעט מלא נוסעים, רובם צעירי רמת ריזאל וסביבתה. כאשר פסק הנהג: "לא לעלות, עלי לאסוף נוסעים בדרך", ביקשו הצעירים, שאחת מחברותיהם נשארה על הרציף, מהנהג להעלותה, לחסוך לה דרך ארוכה ברגל מכביש ירושלים. הנהג, שסגר בינתיים את הדלת, הסכים להעלותה דרך הדלת האחורית.

משראה זאת סגל, חשבה לפורצת סדר, ניסה להורידה, נתקל בסירוב מוחלט של חבריה. הריב הקולני הפך חיש מהר לתגרת ידים קלה אותה רצה להגה למנוע, החליט לנוע בהקדם מהמקום. אך סגל לא ויתר, נרגש ורועד מעצבנות מהר להודיע לנהג שיצטרף את המכונית. בדרך הקצרה כרע /פתע, אבד את הכרתו.

כמעט משפט לינין. למולם של ארבעת הצעירים שלקחו חלק בריב, הובאו בעוד מועד לתחנת המשטרה במקום. דקות מספר לאחר שנלקח סגל לבית החולים, פש-טה הידיעה על מותו במהירות הבזק, גרמה לסערת רוחות כמוה לא היתה מאז הפצצת המצרים בעת המלחמה. השמועה עברה מפה לאון, מנהג לנהג: בריוניצ רצחו את סגל.

זרם אדיר של נהגים מבקשי נקם נהר אל החדר הצר בו ישבו הארבעה, נשמרו על ידי שני שוטרים בלתי מזויינים. אך ברגע הגורלי הופיעו שתי מכוניות שיטור, בעזרתן ניסו השוטרים להעביר את החשודים למש"טרת הדרום. הרצון העז לבצע משפט לינין לא מנע מן האספסוף שבירת חלונות המכו" ניות, חסימת הדרך בפניהן.

חחרים כסיד ונפתחים, הוחלצו לבסוף הי צעירים מהסיטו. הם נשמרו לרוחה בחדר החקירות השקט של משטרת הדרום, ממנו שוחררו מיד שנים, בעוד השניים הנותרים נכלאו, ביקשו את עו"ד יהודה קימלמן לקבל עליהם את הגנת המשפטי.

מותו של סגל, שהפך לאסון למשפחתו, נוצל על ידי אש"ד בצורה מבישה. כעבור יומיים הודבקו מודעות אבל ענקיות בהם צויין המות כרצח* מתועב שבוצע על ידי בריונים. תנועת האוטובוסים הופסקה בשרי רות לחמש שעות, למרות בקשתו של שר התחבורה לצמצמה לשעה אחת בלבד. הנהגים, שלא נכנעו מעולם לשום מרות, לא השלימו גם הפעם עם הודעתו של איש בעל סמכות בלתי מעוררת. האיש: רופא

שקבלו אי פעם על סדרי התחבורה הלקויה, ניצול הקהל, התעשרות הנהגים כעל אחראים, הגם שלא במישרים, למה שאירע. דבריהם כונו על ידי הנהלת אש"ד כיוצרי "אווירת השמצה, שיסיו והסתה".

העיר, בלעג מר, נוסע של כלי-ממות-השנה:

ואמיר, יושבראש ומוזכר מרכז-העברים הצעירים, בבית המשפט. נכחו לדעת כי אין המצב כה פשוט. במקום דו-קרב גדול ביניהם, כנציגי העברים, ובין עזריאל קרליבך, בן הרב שהיה צריך לייצג את היהודים, וערך דו-קרב הרבה יותר יבש בין עורך-הדין

חשוד בהתנצרות אליעזר רובין... ביקשו את הגויה

יעקב ידרור, לשעבר ראש לח"י בפאריס, ובין זאב ברוכשטיין, עורך-הדין לילד-הארץ ונמוך-הקומה שיצג את מעריב.

שאלת היסוד: מה זה כנענים? השם, שהומצא כחואר-גנאי לפני למעלה מעשר שנים, הודבק אמנם על הגופים השונים שהוקמו בזה אחר זה על ידי שלח ואמיר. אולם הוא גם ניתן, ללא אבחנה רבה, לאנשים אחרים, שלא היו בעיני שלח ואמיר אלא יהודים דונים מוסחים, שארלאטאנים מוליטיים והרי פתקנים מסוכנים — כגון אורי אבנרי, ערי זיבוסינסקי, הלל (פיטר ברגסון) קוק ואחרים. באמריקה קמה קבוצה שלמה שקראה לעצמה כנענית, החלה מנהלת מדיניות-חזק פרטית בשיתוף עם צעירים כנענים; אין לדעת, איפוא, מי הואשם על-ידי קרליבך, כשהופיע אוריאל שלח על דוכן העדים,

אישר בשבועה שהוא יושבראש העברים הצעירים, הרוצים לאחד את ארץ-הפרת (הי כוללת את המדינות הנוכחיות של ישראל, הירדן, לבנון, סוריה ועיראק) שאל אותו ברוכשטיין, בתמימות רבה: "אדוני יושב ראש העברים-הצעירים בישראל או בכל ארץ הפרת?"

תשובת שלח: "לפי שעה אין כניפים ל-מרכז-העברים-הצעירים בארץ הפרת, פרט לישראל."

החליט השופט, בבטלו את הקובלנה מבלי שקרליבך יצטרך אף להשיב עליה: לא הוכח כי קרליבך כתב את הרשימה, לא הוכח שקיים עתון ששמו מעריב, לא הוכח כי אין כנענים מלבד העברים-הצעירים. הדבר היחיד שהוכח: השם כנענים היה בשימוש הרבה שנים לפני שנוסד מרכז-העברים-הצעירים לפני שנתיים.

להכיר או לשלם?

השעה היתה 5 אחר הצהרים. משה שבאבו, מכוניא סרטים, מהר לביתו. זה עתה סיים את החלק הראשון של יום עבודתו: הצגת סרט בפני קהל מבקרי קולנוע סטודיו ירושלים. הוא היה צריך לחזור לתא המכונית כעבור שעתיים, להתחיל בהצגות הערב. אך הוא לעולם לא הגיע שם. בלכתו ברחוב ממילא התלול, נדרס על ידי מכונית שעלתה, באורח סתום, על המדרכה השמאלית. משה לא הספיק אף לראות מה פגע בו. הוא מת במקום.

המכונית שדרסה את הצעיר נשאה דגל שחור-צהוב-אדום. היא היתה נהוגה בידי רויה היילן, פקיד הקונסוליה הבלגית. אשתו של הנפגע, אסתר, שיצאה רק מספר ימים לפני התאונה מבית חולים, עם תינוק בידיה, דרשה פצויים בסך 92 אלף לירות. לעורך הדין מגדל שרף, שהגיש את התביעה לקונסוליה הבלגית לפני חודשיים, ניתנה תשובה שהדהימה אותו: אין בלגיה מכירה בברבנותה של ישראל על ירושלים, לכן לא תסכים להשפט בה.

* ביניהם הועד לגיבוש הנוער העברי, מערכת כתב-העת אלף.

שמועות

היכן הגויה?

כאשר שיגר דוד אפל בעל משרד להכפלות וכתב עתים במגדל, את הידיעה ששלוש עשרה משפחות יהודיות עברו בשבועות האחרונים לדת הנוצרית, לאחר שהובטחה להם הגירה לאמריקה הדרומית, היה שמו של אליעזר רובין שוב בחשודות. רובין, שהיה פעיל אצ"ל בצרפת והגיע לארץ באניה אלטלינה, שרת אחר כך בצה"ל, ביקש לאחר שחרורו לשבת במגדל המשווה רדת. בזכות ידיעותיו הצבאיות מונה כאחראי לבחון, אך שוחרר מתפקידו לאחר שהסתבך בפרשה משפטית שסיפקה בשעתה חומר מצור יין לרכילות תושבי העיר הקטנה.

שעות מספר בלבד לאחר ששלש מכוניות הדורות של המגור הצרפתי בירושלים שוטטו בחוצות מגדל ויושביהן חלקו לתושבים את הברית החדשה, ידעו עשרות פיות לספר על התנצרותם של 13 המשפחות. ביניהן, ידעו לספר, גם משפחתו של רובין, שהיתה, לדע"תם, מעונינת להגר.

רובין, לעג לשמועות שהיו, לדעתו, מגוי חכות. הוא הביא כהוכחה לדברותו למקום, את תחנת הסיכה שהקים, רטן כלפי מפיצי השמועות שהפכו את מגדל למבצר רכילות, הזכיר את הספור בדוד שוכמן, תושב המקום, ששלח לפולניה תעודת מות מזוייפת של עצמו על מנת שאחיו יהיה רשאי לרשת שם את רכושו.

זמן מועט לאחר מכן כבר התדפקו אנשי החברה-קדישא המקומית על דלתו של שוכמן, ביקשו את גייתו.

משפט

מי הם כנענים?

"בשעה זו מובילים כל העקבות אל הקבוצה הכנענית, ומעוררים את החשד, שהיא זרקה בלילה שעבר את הפצצה לביתו של שר התחבורה..."

בשקרא המשוררים אוריאל (יונתן רטוש) שלח ואהרן אמיר את הדברים האלה בטורו של עזריאל קרליבך במעריב, כמה שעות אחרי שהוגחה הפצצה בביתו של דוד צבי פנקס (העולם הזה 765), לא ידעו אם לכעוס או לשמוח. הם יכלו לכעוס, כי כל אדם בארץ ידע כי הם הכנענים. הם יכלו לשמוח, כי היה נדמה להם שזו דוגמה להגיש קובלנה פלי"צאת דיבה, המאפשרת להגיש קובלנה פלי"צאת דיבה, מאחר שבירור משפט היתה דרך טובה להפיץ את דעותיהם ברבים, החליטו לעשות זאת.

כל ארץ-הפרת. אולם כשהופיעו שלח

* בבית מלאכתו נמצאו צנורות גנובים. המשפט טרם נסתיים.

הזווית איש אש"ד יצחק סגל

הנהגים תבעו נקם...

בית החולים הדסה שקבע בפירוש כי סגל מת משבץ לב, על גופו לא ניכרו כל סימני אלימות.

צבור הרוצחים. ביום ההלויה נראה כי הנהגים החליטו לנקום בצבור המרצה. ניסע שפתח, לתומו, את הדלת האחורית של אוטובוס, הוכה מכות גמרצות. טענו הנהגים: הכינו אותו תוך הגנה עצמית. מודעות בעתונים השימו את כל אלה

* קביעת מותו של סגל כרצח עלולה להתפרש כבזיון בית-דין.